DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
den 2 oktober 2003 *

I mål C-199/99 P,

Corus UK Ltd, tidigare British Steel plc, med säte i London (Förenade kungariket), företrätt av P. Collins och M. Levitt, solicitors, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 11 mars 1999 av förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) i mål T-151/94, British Steel mot kommissionen (REG 1999, s. II-629), i vilket det förs talan om att upphäva denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av J. Currall och W. Wils, båda i egenskap av ombud, biträdda av J. Flynn, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden M. Wathelet samt domarna D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (referent) och S. von Bahr,

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören M.-F. Contet,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 26 september 2002 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Corus UK Ltd, tidigare British Steel plc, har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 25 maj 1999, med stöd av artikel 49 i EKSG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-151/94, British Steel mot kommissionen (REG 1999, s. II-629) (nedan kallad

den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten till viss del ogillade Corus UK Ltd:s talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 94/215/EKSG av den 16 februari 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 65 i EKSG-fördraget angående avtal och samordnade förfaranden bland europeiska stålbalksproducenter (EGT L 116, s. 1) (nedan kallat det omtvistade beslutet). I beslutet påförde kommissionen klaganden böter med stöd av artikel 65 i nämnda fördrag.

Bakgrund och det omtvistade beslutet

2 Det framgår av den överklagade domen att den europeiska stålindustrin från och med år 1974 drabbades hårt av en minskad efterfrågan, som ledde till problem i form av överskott i utbudet och överproduktion samt en låg prisnivå.

3 Efter att ha försökt hantera krisen genom att företagen frivilligt gjorde ensidiga åtaganden i fråga om utbudet av stålvolymer på marknaden och minimipriser (Simonetplanen), och genom att riktpriser och minimipriser fastställdes (Davignonplanen, Eurofer 1-avtalet) konstaterade kommissionen år 1980 att det förelåg en påtaglig krissituation i den mening som avses i artikel 58 i EKSG-fördraget, och föreskrev obligatoriska kvoter för produktionen av bland annat stålbalkar. Nämnda gemenskapssystem upphörde att gälla den 30 juni 1988.

4 Kommissionen hade redan dessförinnan i flera meddelanden och beslut tillkännagivit att kvoteringssystemet skulle överges, varvid den erinrat om att upphörandet av detta system innebar en återgång till en marknad med fri konkurrens mellan företagen. Sektorn kännetecknades emellertid även fortsättningsvis av överproduktion, som enligt de sakkunniga omgående måste minskas i sådan omfattning att företagen kunde möta konkurrensen på världsmarknaden.

5 Efter det att kvoteringssystemet upphört införde kommissionen ett övervakningssystem innebärande att statistik över tillverkning och leveranser samlades in, att utvecklingen på marknaderna följdes upp och att företagen regelbundet tillfrågades om situationen och tendenserna på marknaden. Företagen inom sektorn, däribland vissa medlemmar i branschsammanslutningen Eurofer, hade därför regelbunden kontakt med GD III (kommissionens generaldirektorat för Inre marknad och industripolitik) (nedan kallat GD III) inom ramen för samrådsmötena. Övervakningssystemet upphörde den 30 juni 1990 och ersattes av ett system för individuell och frivillig information.

6 I början av år 1991 utförde kommissionen olika kontroller vid ett antal stålföretag och företagssammanslutningar inom denna sektor. Den 6 maj 1992 tillställdes dessa ett meddelande om anmärkningar. Förhör hölls i början av år 1993.

7 Kommissionen antog den 16 februari 1994 det omtvistade beslutet. I detta beslut slog kommissionen fast att sjutton europeiska stålföretag och en företagssammanslutning hade deltagit i en rad överenskommelser, beslut och samordnade förfaranden för prisfastställelse, uppdelning av marknader och utbyte av konfidentiell information på gemenskapsmarknaden för stålbalkar i strid med artikel 65.1 i EKSG-fördraget. Genom beslutet påfördes fjorton företag böter för överträdelser som skett mellan den 1 juli 1988 och den 31 december 1990.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

8 Klaganden väckte talan vid förstainstansrätten den 13 april 1994 och yrkade bland annat att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras.

9 Förstainstansrätten biföll delvis klagandens talan i den överklagade domen och sänkte därvid böterna som påförts klaganden.

Parternas yrkanden

10 Klaganden har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall

— upphäva den överklagade domen,

— om möjligt ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— i andra hand nedsätta eller undanröja de böter som förstainstansrätten påförde klaganden genom artikel 4 i det omtvistade beslutet,

— förplikta kommissionen att betala ränta, med den procentsats som domstolen anser vara skälig, på böterna eller den del av böterna som skall återbetalas med anledning av att den överklagade domen upphävs eller det omtvistade beslutet ogiltigförklaras, från det att klaganden betalade böterna den 2 juni 1994 till dess att de återbetalas av kommissionen,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet, och

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunderna för överklagandet

12 Klaganden har åberopat följande sex grunder till stöd för överklagandet:

1) Åsidosättande av rätten till en opartisk rättegång inom skälig tid.

2) Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter i samband med antagandet av det omtvistade beslutet.

3) Åsidosättande av artikel 65.1 i EKSG-fördraget.

4) Förstainstansrätten har åsidosatt rätten till försvar genom att den inte vidtog någon sanktionsåtgärd mot det förhållandet att klagandens rätt till försvar inte iakttogs under det administrativa förfarandet.

5) Åsidosättande av artikel 15 i EKSG-fördraget vad gäller motiveringen av bötesbeloppet i det omtvistade beslutet.

6) Förstainstansrätten har åsidosatt artikel 33 i EKSG-fördraget genom att inte ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet vad gäller de överträdelser som begåtts före den 1 juli 1988.

13 De punkter i den överklagade domen som grunderna avser kommer att anges vid prövningen av respektive grund.

Överklagandet

Den första grunden

14 I den första grunden görs gällande att artikel 6 i Europeiska konventionen om skyddet för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) har åsidosatts. Förstainstansrätten har inte iakttagit klagandens rätt till en opartisk rättegång inom skälig tid.

15 Denna grund är uppdelad i tre delgrunder, vilka skall prövas var för sig.

Den första grundens första del

16 Klaganden har gjort gällande att rättegången vid förstainstansrätten inte var opartisk. Förstainstansrätten iakttog inte principen om jämlikhet i medel, bland annat på grund av att klaganden först på ett sent stadium fick del av flera av handlingarna. Trots att förhandlingen inleddes den 23 mars 1998 skickades inte de handlingar som kommissionen ingivit till följd av förstainstansrättens beslut av den 10 december 1997 i de förenade målen T-134/94, T-136/94—T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 och T-157/94, NMH Stahlwerke m.fl. mot kommissionen (REG 1997, s. II-2293) förrän den 14 januari 1998, beräkningsmetoden för böterna ingavs den 19 mars 1998. Protokollet från det sammanträde inom kommissionen då det omtvistade beslutet antogs (nedan kallat protokollet) ställdes till klagandens förfogande den 20 mars 1998 och de andra handlingarna fick klaganden del av först under förhandlingen.

17 Kommissionen har härvidlag påpekat för det första att handlingarna som ingavs den 14 januari 1998 således ingavs två månader före förhandlingen, vilket gav klaganden tillräckligt med tid för att ta del av dessa. För det andra ingavs beräkningsmetoden för böterna först den 19 mars 1998 på grund av att det var fråga om en komplettering till de svar som lämnats redan den 19 januari och den 20 februari 1998, vilket framgår av punkt 66 i den överklagade domen. För det tredje ingavs visserligen det slutgiltiga protokollet till förstainstansrätten den 19 mars 1998 och ställdes till klagandens förfogande dagen därpå, men utkastet till protokoll skickades några veckor tidigare i syfte att följa förstainstansrättens beslut av den 16 februari 1998, vilket framgår av punkt 64 i den överklagade domen. Dessutom har kommissionen ifrågasatt att klaganden skulle ha orsakats några problem till följd av att handlingarna översänts sent, och den har påpekat att klaganden inte specifikt har angivit på vilket sätt den skulle ha missgynnats av dessa omständigheter som ligger till grund för förevarande invändning. Kommissionen har gjort gällande att klaganden inte begärde att förstainstansrätten skulle skjuta upp förhandlingen på grund av att vissa av klaganden angivna handlingar skulle ha ingivits sent.

18 I repliken har klaganden ifrågasatt kommissionens argument. Klaganden har bland annat hävdat att de svar som lämnades av kommissionen i januari och februari år 1998 inte var fullständiga och inte gjorde det möjligt att bedöma huruvida den metod som använts för att beräkna böterna var rättsenlig. Klaganden har tillagt att vad gäller det slutgiltiga protokollet har kommissionen inte efterkommit en klar och tydlig begäran från förstainstansrätten och därvid först dagen före förhandlingen ingivit denna handling.

Domstolens bedömning

19 Det skall erinras om att principen om rätt till försvar utgör en grundläggande princip i gemenskapsrätten. Det skulle strida mot denna princip om ett rättsligt beslut grundades på omständigheter och handlingar som parterna, eller någon av parterna, inte har tagit del och beträffande vilka parterna eller parten inte har kunnat tillkännage sin ståndpunkt (dom av den 22 mars 1961 i de förenade målen 42/59 och 49/59, SNUPAT mot Höga myndigheten, REG 1961, s. 99, s. 156).

20 Inledningsvis kan det konstateras att klaganden inte har visat på vilket sätt den påstådda omständigheten att de ifrågavarande handlingarna ingavs sent har inneburit skada, det vill säga på vilket sätt klaganden bättre hade kunnat förbereda sitt försvar om den haft tillgång till handlingarna tidigare.

21 Vad gäller de handlingar som översändes den 14 januari 1998 till följd av beslutet i det ovannämnda målet NMH Stahlwerke m.fl. mot kommissionen, kan det under alla förhållanden konstateras att de skickades i tillräckligt god tid före förhandlingen för att klaganden skulle kunna granska dem och ta ställning till deras innehåll.

22 Vad gäller metoden för att beräkna böterna, ansåg förstainstansrätten i punkt 628 i den överklagade domen att det inte var fråga om en ytterligare motivering av det omtvistade beslutet. Metoden förklarades i en handling bestående av en tabell på en sida för respektive företag. Denna handling ingavs den 19 mars 1998 som en komplettering till de svar som redan lämnats i detta hänseende. Med hänsyn till längden på de diskussioner som fördes under förhandlingen, vilken pågick från den 23 till den 27 mars 1998, har ingivandet av denna handling endast fyra dagar före inledandet av förhandlingen inte kunnat medföra skada för klaganden på så sätt att den inte kunde ta del av innehållet i den mån att den kunde yttra sig angående detta.

23 Det skall vidare påpekas att utkastet till protokoll skickades den 22 januari 1998. Det var endast i syfte att kontrollera att det omtvistade beslutet bestyrkts i vederbörlig ordning som en vidimerad kopia av protokollet i original ingavs den 19 mars 1998. Av de argument som parterna anfört och som sammanställts av förstainstansrätten i punkterna 104—116 i den överklagade domen, framgår att ingivandet av denna handling några dagar före förhandlingen inte utgjorde ett åsidosättande av rätten till försvar.

24 Vad gäller de olika handlingar som ingivits till förstainstansrätten under förhandlingen, vilka inte har preciserats av klaganden och således gör det omöjligt för förstainstansrätten att bedöma vilken betydelse de har för klagandens rätt till försvar, framgår det inte av protokollet från förhandlingen att klaganden motsatte sig att de ingavs.

25 Av dessa omständigheter följer att klaganden inte har visat att förstainstansrätten har åsidosatt principen om rätt till försvar genom att inte säkerställa att klaganden gavs tillräckligt med tid för att ta del av de olika handlingar som ingivits och ta ställning till dessa.

26 Härav följer att den första grundens första del inte kan godtas.

Den första grundens andra del

27 I den första grundens andra del har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten har förfarit felaktigt i samband med vittnesförhören.

28 Klaganden gavs inte tillfälle att före förhandlingen förhöra de tre vittnen som hördes i förstainstansrätten och den informerades inte heller om innehållet i de vittnesutsagor som skulle lämnas. Klaganden förnekades vidare rätten att ställa frågor till dem eller allmänt ifrågasätta det bevis som de utgjorde. Detta åsidosättande av klagandens rättigheter förvärrades av att förstainstansrätten i den överklagade domen i stor utsträckning grundade sig på det bevis som vittnesutsagorna utgjorde.

29 Kommissionen har hävdat att förfarandet för vittnesförhören var rättsenligt. Klaganden har enligt kommissionen inte åberopat någon bestämmelse i förstainstansrättens rättegångsregler som skulle ha åsidosatts. Kommissionen har erinrat om att i gemenskapens rättsordning är det gemenskapsdomstolen som förfogar över vittnesbevisningen och inte parterna. Det är endast förstainstansrätten som avgör vilka frågor som skall ställas till vittnena och det är denna domstol som efter eget skön avgör om det är lämpligt att ge parterna möjlighet att förhöra vittnena.

Domstolens bedömning

30 Eftersom förfarandet för vittnesförhör specifikt regleras i förstainstansrättens rättegångsregler kan klagandens delgrund, som avser att rätten till försvar har åsidosatts, endast godtas om klaganden kan visa att det har förekommit felaktigheter i förfarandet som varit till skada för klagandens intressen.

31 I artikel 68.4 andra och fjärde styckena i förstainstansrättens rättegångsregler anges följande:

"Vittnet skall avge sitt vittnesmål inför rätten efter att parterna kallats. Sedan vittnesmålet avgivits, kan ordföranden, på begäran av part eller på eget initiativ, ställa frågor till vittnet.

...

Med ordförandens tillåtelse får parternas företrädare ställa frågor till vittnet."

32 Det framgår av protokollet från förhandlingen vid förstainstansrätten den 23 mars 1998 att ordföranden på andra avdelningen i utökad sammansättning uppgav att denne avsåg att höra vissa vittnen. I nämnda protokoll anges vidare att parterna inte hade några synpunkter på detta. Vittnesförhören ägde rum vid offentlig förhandling i samtliga parters närvaro.

33 Det kan således konstateras att klaganden inte har visat, och det framgår inte heller i övrigt, att förstainstansrätten i förevarande fall skulle ha förfarit felaktigt i samband med förfarandet för hörande av vittnena. Klaganden har bland annat inte hänvisat till någon fråga som ordföranden inte borde ha tillåtit, eller borde ha låtit ställa, och i protokollet från vittnesförhören anges inte heller att någon sådan begäran framförts.

34 Vad gäller de utsagor som lämnats av vittnena, vilka användes som bevis, är det tillräckligt att konstatera att klaganden hade tillfälle att diskutera dessa vid förhandlingen, vilken, såsom det har erinrats om i punkt 22 i förevarande dom, pågick från den 23 till den 27 mars 1998. Det framgår inte heller att klaganden till förstainstansrätten skulle ha inkommit med en begäran om att få hålla förhör eller inkomma med ytterligare yttranden innan nämnda utsagor lämnades.

35 Av dessa omständigheter följer att den första grundens andra del inte kan godtas.

Den första grundens tredje del

36 I den första grundens tredje del har klaganden kritiserat förstainstansrätten för att förfarandet pågick alltför lång tid.

37 Klaganden har erinrat om att det gick 59 månader från det att ansökan ingavs till dess att dom meddelades. Domen meddelades nästan ett år efter det att domstolen inlett överläggningen. Till följd av olika förseningar fick avdelningen

en ny ordförande och två av de fem domare som närvarade vid förhandlingen deltog inte i överläggningen. Detta utgör ett hinder för kontinuiteten i handläggningen av målet och ett hinder för att göra en grundlig prövning av de frågor som rests.

38 Kommissionen har hävdat att om man jämför den tid under vilken förfarandet i detta mål pågick med det fall som domstolen prövade i dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen (REG 1998, s. I-8417), kan det konstateras att förfarandet vid förstainstansrätten i förevarande mål inte pågick överdrivet länge. Under alla omständigheter måste "särskilda omständigheter" i den mening som avses i nämnda dom beaktas, som exempelvis oförutsedda frågor om tillgång till handlingar och antalet erfordrade rättegångsbeslut.

39 Kommissionen har vidare påpekat att bytet av avdelningsordföranden inte är något ovanligt eftersom det sker ett byte varje år. Inte heller det förhållandet att två av domarna inte deltog i överläggningen är något ovanligt utan det var endast en följd av att deras förordnande upphörde.

40 Klaganden har vidhållit att den sammanlagda tid som förfarandet pågick var alltför lång och att någon saklig grund för dessa förseningar inte har framförts. I synnerhet saknas det skäl för att det tog förstainstansrätten femton månader att granska det lilla antal handlingar som kommissionen ansåg utgjorde interna handlingar. Klaganden har vidare hävdat att kommissionens argument är illojala eftersom kommissionen själv har givit upphov till flera förseningar.

Domstolens bedömning

41 Domstolen erinrar om att den allmänna gemenskapsrättsliga principen att envar har rätt till en opartisk rättegång, däribland rätten till rättegång inom skälig tid, är tillämplig inom ramen för en talan mot ett beslut av kommissionen varigenom ett företag har ålagts böter för överträdelse av konkurrensrätten (domen i det ovannämnda målet Baustahlgewebe mot kommissionen, punkt 21, och dom av den 15 oktober 2002 i de förenade målen C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P och C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. I-8375, punkt 179).

42 Frågan huruvida handläggningstiden är rimlig skall bedömas med hänsyn till de särskilda omständigheterna i varje enskilt ärende och i synnerhet med hänsyn till tvistens betydelse för den berörde, ärendets komplexitet samt sökandens och de behöriga myndigheternas uppträdande (domarna i de ovannämnda målen Baustahlgewebe mot kommissionen, punkt 29, och Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 187).

43 Domstolen har i detta avseende preciserat att uppräkningen av dessa kriterier dock inte är uttömmande. Vid bedömningen av huruvida handläggningstiden är rimlig krävs inte en systematisk bedömning av omständigheterna i ärendet med beaktande av samtliga kriterier, när tidsåtgången för förfarandet framstår som motiverad med beaktande av enbart ett kriterium. Syftet med dessa kriterier är att fastställa huruvida ärendets handläggningstid är motiverad eller ej. Ärendets komplexitet eller sökandens obstruerande uppträdande kan således anses motivera en tidsåtgång som vid första anblicken förefaller alltför stor. Omvänt kan tidsåtgången anses överskrida en rimlig tidsfrist även med beaktande av enbart ett kriterium, särskilt när tidsåtgången beror på de behöriga myndigheternas uppträdande. I vissa fall kan tidsåtgången för en del av förfarandet omgående anses som rimlig, när det framgår att den motsvarar den genomsnittliga handläggningstiden för ärenden av det aktuella slaget (domen i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 188).

44 Domstolen erinrar i förevarande fall om att förfarandet vid förstainstansrätten hade sin upprinnelse i ansökan som inkom den 13 april 1994, genom vilken klaganden väckte talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, och att förfarandet avslutades den 11 mars 1999 när den överklagade domen meddelades. Förfarandet pågick således i nästan fem år.

45 Denna tidsperiod kan i förstone synas lång. Man skall emellertid komma ihåg att elva företag förde talan om ogiltigförklaring mot samma beslut, på fyra olika rättegångsspråk.

46 Förstainstansrätten hade som framgår av punkterna 51—57 i den överklagade domen att ta ställning till olika bestridanden avseende tillgången till handlingar rörande det administrativa förfarandet. Kommissionen inkom den 24 november 1994 med 11 000 handlingar hänförliga till det omtvistade beslutet, och gjorde gällande att de berörda företagen inte borde få tillgång till de handlingar som innehöll affärshemligheter och dess interna handlingar. Förstainstansrätten var därför tvungen att höra parterna i denna fråga, undersöka samtliga dessa handlingar och besluta vilka handlingar som var och en av sökandena kunde få tillgång till.

47 Genom beslut av den 19 juni 1996 i de förenade målen T-134/94, T-136/94—T-138/94, T-141/94, T-145/94, T-147/94, T-148/94, T-151/94, T-156/94 och T-157/94, NMH Stahlwerke m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. II-537) avgjorde förstainstansrätten sökandenas rätt till tillgång till kommissionens handlingar i målet, handlingar som härrörde dels från sökandena själva, dels från tredje man i förfarandena, och vilka kommissionen klassificerade som konfidentiella i dessa parters intressen.

48 I beslutet av den 10 december 1997 i det ovannämnda målet NMH Stahlwerke m.fl. mot kommissionen tog förstainstansrätten ställning till sökandenas yrkanden om tillgång till de handlingar som av kommissionen klassificerats som "interna".

49 De olika mål i vilka talan väckts av andra företag som berördes av det omtvistade beslutet förenades till gemensam handläggning vad gäller bevisupptagning och muntligt förfarande. Som angavs i punkterna 58—67 i den överklagade domen beslutade förstainstansrätten om åtskilliga åtgärder för bevisupptagning inom ramen för förberedelserna av detta förfarande. Förstainstansrätten ställde därför flera skriftliga frågor till parterna och beslutade att handlingar skulle inges och att vittnen skulle höras.

50 Det muntliga förfarandet avslutades efter förhandlingen den 27 mars 1998.

51 Den överklagade domen meddelades den 11 mars 1999 i likhet med övriga tio domar, genom vilka målen avseende talan mot det omtvistade beslutet avgjordes.

52 Av vad som anförts ovan följer att tidsåtgången för det förfarande som utmynnade i den överklagade domen bland annat förklaras av antalet företag som deltog i det ifrågasatta samordnade förfarandet och som väckt talan mot det omtvistade beslutet, vilket fordrade parallella undersökningar av dessa mål, av de rättsliga frågor som var förenade med tillgången till kommissionens stora mängd handlingar i målet, av förstainstansrättens fördjupade utredning avseende handlingarna i målet och av de språkhinder som förstainstansrättens rättegångsregler medförde.

53 Det kan inte med giltig verkan göras gällande att förstainstansrätten var overksam under flera månader på grund av att den bara hade ett litet antal handlingar att granska. Det är i detta hänseende tillräckligt att hänvisa till punkterna 51—57 i den överklagade domen, där förstainstansrätten erinrade om det förfarande som erfordras för att få tillgång till kommissionens handlingar.

54 I motsats till vad klaganden har påstått kan kommissionen inte göras ansvarig för att handläggningen av förfarandet försenats. Efter det att förstainstansrättens kansli i en skrivelse av den 25 oktober 1994 hade begärt att kommissionen skulle inkomma med handlingarna i ärendet, inkom kommissionen faktiskt med dessa handlingar till kansliet den 24 november 1994. Kommissionen kan inte heller hållas ansvarig för de rättsliga problem som uppkom vid begäran om tillgång av vissa handlingar, eftersom dessa till stor del utgjorde nya problem som förstainstansrätten var tvungen att lösa genom beslut då granskningen av handlingarna var föremål för invändningar. Vidare framgår det inte att kommissionen skulle ha dröjt överdrivet länge med att inge de övriga handlingar som förstainstansrätten begärt.

55 Vad gäller det knappa år som förflöt från det att det muntliga förfarandet avslutades och den överklagade domen meddelades, kan det mot bakgrund av de överväganden som angivits i punkt 52 i förevarande dom konstateras att denna tid inte kan anses vara överdrivet lång.

56 Det följer av ovanstående att den tid som förfarandet vid förstainstansrätten pågick var motiverad med hänsyn till målets särskilda komplexitet.

57 Vad gäller bytet av ordförande vid den avdelning vid förstainstansrätten som handlade målet och det förhållandet att två domare var förhindrade att delta i överläggningen, har klaganden inte visat på vilket sätt förstainstansrättens rättegångsregler åsidosattes.

58 Första grundens tredje del kan således inte godtas.

59 Av ovanstående omständigheter följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den första grunden.

Den andra grunden

60 I den andra grunden görs gällande att väsentliga formföreskrifter åsidosattes vid antagandet av det omtvistade beslutet.

61 Klaganden har i huvudsak hävdat att förstainstansrätten i punkt 137 i den överklagade domen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att fastställa att det inte föreligger någon skillnad i sak mellan å ena sidan version K(94) 321/2 och K(94) 321/3 av det omtvistade beslutet och å andra sidan de versioner av detta beslut som delgavs klaganden.

62 För det andra har klaganden gjort gällande att förstainstansrättens bedömning av huruvida det omtvistade beslutet var bestyrkt har motiverats på ett otillräckligt och motsägelsefullt sätt. I synnerhet den omständigheten att kopian av protokollet överlämnades till kommissionen och därifrån till förstainstansrätten i samma pappersakt som kopiorna av handlingarna K(94) 321/2 och K(94) 321/3, kan inte utgöra någon grund för förstainstansrättens antagande att dessa handlingar hade bifogats originalversionen av protokollet i enlighet med kraven i artikel 16 i kommissionens arbetsordning, i dess lydelse enligt kommissionens beslut 93/492/Euratom, EKSG, EEG av den 17 februari 1993 (EGT L 230, s. 15). Förstainstansrätten har vidare i punkt 149 i den överklagade domen felaktigt ansett att den vidimering av kopian som gjorts av kommissionens generalsekreterare bevisar att protokollet undertecknades för kommissionens räkning. Enligt

klaganden kan en kopia av en handling inte bevisa äktheten hos originalhandlingen. Enbart originalversionen av protokollet hade kunnat bevisa att protokollet uppfyller de villkor som anges i arbetsordningen.

63 För det tredje anser klaganden att förstainstansrätten borde ha kontrollerat datumet för bestyrkandet, eftersom det inte räcker med ett antagande om att bestyrkandet skedde samma dag som protokollet godtogs.

64 Kommissionen har gjort gällande att denna grund inte kan prövas eftersom den riktar sig mot förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna. I andra hand anser kommissionen att det inte finns stöd för grunden.

Domstolens bedömning

65 Domstolen erinrar inledningsvis om att ett överklagande skall vara begränsat till rättsfrågor, vilket framgår av artikel 32d.1 KS och artikel 51 i EKSG-stadgan för domstolen. Förstainstansrätten är alltså ensam behörig att fastställa de relevanta faktiska omständigheterna och att bedöma bevisningen, utom i de fall då rätten har missuppfattat omständigheterna och bevisningen (se, bland annat, dom av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m.fl., REG 1994, s. I-1981, punkterna 49 och 66, domen i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 194, och dom av den 10 december 2002 i mål C-312/00 P, kommissionen mot Camar och Tico, REG 2002, s. I-11355, punkt 69).

66 Domstolen konstaterar att klaganden i förevarande fall har ifrågasatt förstainstansrättens bevisprövning. I den andra grunden ifrågasätts nämligen följande punkter i den överklagade domen:

— Punkt 146, i vilken förstainstansrätten antog att handlingarna K(94) 321/2 och K(94) 321/3 hade bifogats protokollet.

— Punkt 147, i vilken förstainstansrätten fann att det inte hade visats att det fanns en innehållsmässig skillnad mellan den delgivna versionen av det omtvistade beslutet och den version som fogats till protokollet.

— Punkt 148, i vilken förstainstansrätten slog fast att handlingarna K(94) 321/2 och K(94) 321/3 skulle anses vara bestyrkta genom namnteckningarna av kommissionens ordförande och generalsekreterare på första sidan av protokollet.

— Punkt 149, i vilken förstainstansrätten slog fast att generalsekreterarens vidimering för kommissionen utgjorde tillräcklig bevisning för att protokollets originalversion bär kommissionens ordförandes och generalsekreterares underskrifter i original.

— Punkt 151, i vilken förstainstansrätten fastställde att protokollet vederbörligen undertecknats av kommissionens ordförande och generalsekreterare den 23 februari 1994.

67 Vad gäller nödvändigheten av att originalprotokollet inges, erinrar domstolen om att det ankommer på gemenskapsdomstolarna att med beaktande av omständigheterna i tvisten besluta om det är nödvändigt att förete en handling, i enlighet med bestämmelserna om bevisupptagning i rättegångsreglerna. Vad gäller förstainstansrätten framgår det av artikel 49 jämförd med artikel 65 b i rättegångsreglerna att en anmodan om att förete handlingar ingår i de åtgärder för bevisupptagning som förstainstansrätten när som helst under rättegången kan besluta om (dom av den 6 april 2000 i mål C-286/95 P, kommissionen mot ICI, REG 2000, s. I-2341, punkterna 49 och 50).

68 Förstainstansrätten undersökte i punkt 149 i den överklagade domen den kopia av protokollet som ingivits och fann därvid med tillräcklig säkerhet att denna kopia överensstämde med originalet, eftersom den första sidan i denna handling var försedd med stämpeln "vidimerad kopia, generalsekreteraren Carlo Trojan". Denna stämpel bar Carlo Trojans, kommissionens generalsekreterare, underskrift i original.

69 Förstainstansrätten är, såsom det har erinrats om i punkt 65 i förevarande dom, ensam behörig att bedöma en handlings bevisvärde, vilket den gjorde i punkt 149 i den överklagade domen. Förstainstansrättens beslut i detta hänseende kan i princip inte underställas domstolens kontroll.

70 Med hänsyn till att förstainstansrätten hade tillgång till denna kopia av protokollet, som rätten befunnit med säkerhet överensstämma med originalet, fanns det inte någon anledning att vidta ytterligare åtgärder för bevisupptagning i syfte att få tillgång till originalet, om rätten fann att en sådan åtgärd inte var nödvändig för att bevisa sanningen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 404).

71 Härav följer att den andra grunden till viss del inte kan prövas och i övriga delar inte kan läggas till grund för ett bifall av överklagandet.

Den tredje grunden

72 I den tredje grunden görs gällande att artikel 65.1 i EKSG-fördraget har åsidosatts. Denna grund är uppdelad i två delar. Enligt den första delgrunden har det skett en felaktig rättslig bedömning av bevisningen och enligt den andra delgrunden har det skett en felaktig tolkning av ovannämnda bestämmelse.

Den tredje grundens första del

73 Klaganden har gjort gällande att den rättsliga bedömningen av bevisningen, som ligger till grund för förstainstansrättens konstaterande att klaganden deltog i avtal och samordnade förfaranden avseende prisfastställelse och i systemet för utbyte av information i strid med artikel 65.1 i EKSG-fördraget, är felaktig på grund av att förstainstansrätten inte har beaktat sina egna senare gjorda bedömningar rörande de diskussioner som de berörda företagen deltog i inom ramen för den övervakning av stålsektorn som infördes efter det att den påtagliga krissituationen upphörde vad gäller dessa diskussioners syfte, sammanhang och föremål.

74 Enligt klaganden konstaterade förstainstansrätten nämligen i punkt 656 i den överklagade domen att företagen, inom ramen för förberedelserna inför mötena med kommissionen, skulle träffas i förväg och utbyta åsikter angående den ekonomiska situationen på marknaden och framtida tendenser, särskilt vad gäller priserna. Sådana möten var för övrigt nödvändiga för att systemet för övervakning av sektorn skulle fungera. Dessutom framgår det av vittnesmålet från Herr Kutscher, tidigare tjänsteman vid GD III som hördes av förstainstansrätten i egenskap av vittne, att i en gynnsam ekonomisk situation kunde parallella prishöjningar ske utan att någon överenskommelse var nödvändig. Härigenom anser klaganden att den överklagade domen grundas på en motsägelsefull och otillräcklig motivering.

75 Kommissionen har hävdat att förstainstansrätten noggrant har prövat varje bevis avseende de olika överträdelserna. Enligt kommissionen har klaganden inte åberopat att bevisningen har missförstått.

76 Enligt kommissionen är det fel att påstå att förekomsten av möten med densamma gör det omöjligt att komma till slutsatsen att klaganden deltagit i konkurrensbegränsande verksamhet. För det första kan detta argument endast avse de överträdelser som påstås ha begåtts inom ramen för kommissionen, inom Eurofer kallad "stålbalkskommissionen" (nedan kallad stålbalkskommissionen), och inte överenskommelserna om uppdelning av marknaderna och prisfastställelse. För det andra har kommissionen hänvisat till punkterna 539 och 575—579 i den överklagade domen, av vilka det framgår att den verksamhet som läggs de berörda företagen till last är något helt annat än de informationsmöten som hölls med kommissionen.

Domstolens bedömning

77 Domstolen påpekar att klaganden inte har anfört något argument för att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning i punkterna 539—576 i den överklagade domen. I dessa punkter visade rätten att de berörda företagen för kommissionen hade hemlighållit förekomsten och omfattningen av de samtal som de hållit, vilka hämmat konkurrensen, och de överenskommelser som de träffade. Förstainstansrätten preciserade i punkt 577 i denna dom att bestämmelserna i artikel 65.4 i EKSG-fördraget i vilket fall som helst har ett objektivt innehåll som det åligger såväl företagen som kommissionen att iaktta, och kommissionen kan inte befria dem från denna skyldighet.

78 I synnerhet har klaganden inte ifrågasatt punkterna 547—557 i den överklagade domen, i vilka förstainstansrätten ansåg att det inte var fastställt att tjänstemännen på GD III hade kännedom om avtalen om prisfastställelse.

79 I fråga om punkt 656 i den överklagade domen, till vilken klaganden har hänvisat för att visa att den överklagade domen innehåller en motsägelsefull motivering, påpekar domstolen att den ingår i den del av den överklagade domen som av förstainstansrätten ägnades åt undersökningen av överträdelsernas ekonomiska inverkan i syfte att bedöma om böterna hade fastställts till ett oproportionerligt belopp.

80 I den delen av den överklagade domen prövade förstainstansrätten således ett av de kriterier som vanligtvis används vid bedömningen av hur allvarlig en överträdelse är, genom att i punkt 650 i den domen framhålla att en överträdelse av artikel 65.1 i EKSG-fördraget kan konstateras och böter påföras med stöd av punkt 5 i den artikeln, även om konkurrensen inte begränsas. Som rätten angav i punkt 651 i den överklagade domen är verkan av ett konkurrensbegränsande förfarande alltså inte ett avgörande kriterium vid bedömningen av om bötesbeloppet är skäligt. Omständigheter som rör avsikten kan vara viktigare än nämnda verkan, framför allt när det rör sig om överträdelser som i sig är allvarliga, såsom fastställelse av priser och uppdelning av marknaden, vilket förekommit i föreliggande fall.

81 Den mening i punkt 656 som klaganden citerat kan inte läsas för sig utan måste sättas tillbaka i förstainstansrättens resonemang. Rätten fortsatte dock i punkt 658 i denna dom att ange att med hänsyn till kommissionens agerande kunde inverkan av de överträdelser som skett i förevarande mål inte fastställas genom en jämförelse av den situation som följer av nämnda konkurrensbegränsande avtal med den situation som skulle ha förelegat om det inte hade funnits några kontakter mellan företagen. Enligt förstainstansrätten var det mer relevant att jämföra den situation som följer av de konkurrensbegränsande avtalen med den situation som förutsågs och godtogs av GD III, där företagen förväntades att samlas och inleda allmänna diskussioner, i synnerhet avseende deras framtida prisprognoser.

82 Förstainstansrätten beaktade alltså, utan att därvid motsäga sig själv, kommissionens agerande för att utvärdera de ekonomiska konsekvenserna av över-

trädelserna, varvid den konstaterade att detta agerande inte hade haft någon som helst inverkan på de berörda företagens fulla vetskap om att de kritiserade förfarandena begränsade konkurrensen.

83 Härav följer att den tredje grundens första del inte kan godtas.

Den tredje grundens andra del

84 Enligt klaganden grundas förstainstansrättens tolkning av artikel 65.1 i EKSG-fördraget på en motsägelsefull motivering och på en felaktig bedömning av det sammanhang i vilket denna bestämmelse skall tillämpas.

85 Klaganden anser att förstainstansrättens argumentation utgör en onödig upprepning. Förstainstansrätten konstaterade nämligen enbart mot bakgrund av bevisningen att överträdelserna av artikel 65.1 i EKSG-fördraget hade styrkts och drog därvid slutsatsen att klagandens argumentation avseende tolkningen av denna artikel saknade betydelse. På detta sätt ifrågasatte förstainstansrätten betydelsen av artiklarna 46—48 och 60 i EKSG-fördraget för denna tolkning. Enligt klaganden borde förstainstansrätten ha prövat frågan angående tolkningen av artikel 65.1 i nämnda fördrag innan den avgjorde frågan huruvida överträdelserna hade styrkts.

86 Klaganden har även hävdat att förstainstansrätten tolkat begreppet "den normala konkurrensen" på ett felaktigt sätt genom att varken beakta den verkan som fördragets olika eftersträvade ändamål kan ha på begreppets betydelse, eller betydelsen av artiklarna 46—48 i EKSG-fördraget.

87 Motiveringen i den överklagade domen är i detta hänseende motsägelsefull eftersom förstainstansrätten i punkt 658 i den överklagade domen beaktade den tvetydighet som kommissionen ansåg förelåg vad gäller räckvidden av begreppet "den normala konkurrensen" vid fastställande av bötesbeloppet, medan den inte beaktade denna tvetydighet vid tolkningen av artikel 65 i EKSG-fördraget.

88 Till följd av den felaktiga tolkningen av begreppet "den normala konkurrensen", ansåg förstainstansrätten i punkt 256 i den överklagade domen felaktigt att klaganden hade deltagit i samordnade förfaranden beträffande priset på den brittiska marknaden, trots att klagandens uppträdande var en följd av det övervakningssystem som inrättats av kommissionen.

89 Enligt klaganden har förstainstansrätten även felaktigt konstaterat att klaganden begick en självständig överträdelse av artikel 65.1 i EKSG-fördraget genom att delta i systemet för utbyte av information inom ramen för stålbalkskommissionen, trots att förstainstansrätten inte visade att det var fråga om en självständig överträdelse genom att skilja mellan den påstått konkurrensbegränsande inverkan av arrangemanget avseende prisfastställelse och uppdelning av marknader, å ena sidan, och systemet för utbyte av information, å andra sidan.

90 Förstainstansrätten har enligt klaganden i sin bedömning inte heller beaktat de förhandlingar som nödvändigtvis ägde rum inom ramen för det övervakningssystem som kommissionen inrättat.

91 I sin bedömning av den berörda marknadens struktur har förstainstansrätten grundat sig på en otillräcklig motivering, vilken i sin helhet återfinns i punkt 390 i den överklagade domen. Förstainstansrätten konstaterade där att marknaden är oligopolistisk, utan att göra någon ekonomisk bedömning av marknadens struktur. Enligt klaganden skiljer sig denna struktur emellertid avsevärt från den

struktur som har betraktats som ett oligopol i den praxis enligt rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1; svensk specialutgåva, s. 16) som kommissionen tillämpade i beslut 92/157/EEG av den 17 februari 1992 om ett förfarande enligt artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.370 och 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange) (EGT L 68, s. 19), eller enligt den tyska Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen.

92 Kommissionen har hänvisat till punkt 156 i den överklagade domen, i vilken förstainstansrätten angav hur den skulle gå till väga för att pröva talan, nämligen genom att först undersöka de faktiska omständigheterna innan den prövar huruvida den rättsliga bedömning som gjorts i det omtvistade beslutet var rättsligt välgrundad. Kommissionen har hävdat att ett sådant tillvägagångssätt är stringent och att det inte ledde förstainstansrätten till att i den första delen av prövningen dra slutsatser som inverkade på resultatet av den andra delen av prövningen.

93 Kommissionen har gjort gällande att klaganden har förvanskat bedömningen i punkterna 658—660 i den överklagade domen. Förstainstansrätten kom i dessa punkter inte till slutsatsen att begreppet "den normala konkurrensen" borde anpassas, utan endast att kommissionen hade överdrivit den ekonomiska verkan av de överenskommelser om prisfastställelse som konstaterats i det omtvistade beslutet.

94 Med avseende på artiklarna 46—48 i EKSG-fördraget har kommissionen påpekat att förstainstansrätten i punkt 587 i den överklagade domen fastställde att frågan om diskussionerna mellan företagen i syfte att informera kommissionen inte var relevant. Förstainstansrätten konstaterade nämligen att de omtvistade avtalen och samordnade förfarandena inte hade ett sådant syfte, att kommissionen inte hade kritiserat dessa diskussioner och att diskussioner avseende tendenserna på marknaden inte utgör överträdelser av det slag som fastställts i det omtvistade beslutet. Förstainstansrätten fastslog därför helt riktigt att de berörda företagens verksamheter skall anses utgöra överträdelser av artikel 65.1 i EKSG-fördraget och att de inte omfattas av begreppet "den normala konkurrensen".

95 Angående systemet för utbyte av information har kommissionen hävdat att förstainstansrätten i punkterna 391—397 i den överklagade domen på ett tydligt sätt visade att konkurrensen begränsades på så sätt att självständigheten i de beslut som fattas av deltagarna i systemet inskränktes och, i punkt 396 i denna dom, att systemet syftade till att avskärma marknaderna genom hänvisning till traditionella handelsflöden. Det är således fel att påstå att förstainstansrätten inte har visat att det var fråga om en självständig överträdelse.

96 Kommissionen anser att klagandens ifrågasättande av marknadens oligopolistiska struktur inte kan prövas, eftersom denna invändning för första gången framfördes i samband med överklagandet. Kommissionen har vidare gjort gällande att förstainstansrätten hänvisade till dom av den 18 maj 1962 i mål 13/60, Geitling Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft m.fl. mot Höga myndigheten (REG 1962, s. 165), där domstolen fastslog att det just är en marknads oligopolistiska struktur som gör det ännu mer nödvändigt att skydda den befintliga konkurrensen.

Domstolens bedömning

97 Det kan konstateras att den tredje grundens andra del utgör en blandning av olika former av kritik som riktats mot den överklagade domen.

98 Det skall inledningsvis påpekas att vissa argument som framförts i den tredje grundens andra del redan har besvarats i samband med prövningen av den första delgrunden. Det gäller kritiken mot den överklagade domen, som gick ut på att förstainstansrätten inte beaktade GD III:s handlande i samband med fastställandet av att det förekommit överträdelser av artikel 65.1 i EKSG-fördraget och att förstainstansrätten agerat motsägelsefullt genom att konstatera en överträdelse av artikel 65 samtidigt som den vid fastställandet av sanktionsåtgärden beaktade den tvetydighet som kommissionen givit upphov till.

99 I tur och ordning skall först argumentet om ett påstått felaktigt resonemang i den överklagade domen prövas, därefter argumentet om en påstådd felaktig tolkning av begreppet "den normala konkurrensen" och för det tredje den påstått felaktiga rättstillämpning som skett genom att en självständig överträdelse konstaterats.

100 Vad för det första gäller det påstådda felaktiga resonemanget i den överklagade domen som bestod i att förstainstansrätten hade fastslagit att det förekommit överträdelser innan den prövade frågan om tolkningen av artikel 65.1 i EKSG-fördraget, är det tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten i punkterna 155 och 156 i denna dom redogjorde för hur den tänkte besvara de många grunder och argument som klaganden anförde till stöd för att denna bestämmelse åsidosatts. I nämnda punkt 156 angav förstainstansrätten att den avsåg att pröva de faktiska omständigheterna till grund för de påstådda överträdelserna innan den avgjorde om den rättsliga bedömningen av dessa omständigheter var välgrundad.

101 I punkt 239 i den överklagade domen kom förstainstansrätten till slutsatsen att de konstateranden som gjorts i det omtvistade beslutet beträffande de faktiska omständigheterna var välgrundade, att det var fastställt att det faktiskt förelegat avtal och samordnade förfaranden och att det var styrkt att klaganden deltagit i dessa avtal och samordnade förfaranden.

102 Av dessa omständigheter framgår att när förstainstansrätten prövade de konstateranden som gjorts beträffande de faktiska omständigheterna, avgjorde den inte i förväg frågan huruvida överträdelser ägt rum innan den bedömde hur artikel 65.1 i EKSG-fördraget skulle tolkas. Förstainstansrätten prövade endast de faktiska omständigheterna innan den i ett andra led prövade hur det konstaterade handlandet hade bedömts.

103 Vad för det andra gäller den påstått felaktiga tolkningen av begreppet "den normala konkurrensen" påpekar domstolen att förstainstansrätten i punkterna 289—296 i den överklagade domen prövade det sammanhang i vilket

artikel 65.1 i EKSG-fördraget ingår. Förstainstansrätten prövade även i punkterna 297—309 i denna dom huruvida artikel 60 i nämnda fördrag var relevant för tolkningen av nämnda artikel 65 såvitt avser det uppträdande som lagts klaganden till last. I punkt 310 i den överklagade domen prövade förstainstansrätten artiklarna 46—48 i EKSG-fördraget och kom i därpå följande punkt till slutsatsen att ingen av de bestämmelser som angavs i denna punkt ger företagen rätt att bryta mot förbudet i artikel 65.1 i detta fördrag genom avtal eller samordnade förfaranden för prisfastställelse av det slag som det var fråga om i förevarande fall.

104 Det kan konstateras att hela den motivering som förstainstansrätten lämnade i detta hänseende är rättsligt välgrundad. Argumentet om en påstådd felaktig tolkning av begreppet "den normala konkurrensen" saknar således grund.

105 För det tredje följer det av rättspraxis avseende marknaden för traktorer (förstainstansrättens domar av den 27 oktober 1994 i mål T-34/92, Fiatagri och New Holland Ford mot kommissionen, REG 1994, s. II-905, svensk specialutgåva, volym 16, s. II-87, och i mål T-35/92, Deere mot kommissionen, REG 1994, s. II-957, svensk specialutgåva, volym 16, s. II-129, samt domstolens dom av den 28 maj 1998 i mål C-7/95 P, Deere mot kommissionen, REG 1998, s. I-3111, och i mål C-8/95 P, New Holland Ford mot kommissionen, REG 1998, s. I-3175), i vilken förstainstansrätten och domstolen för första gången prövade ett avtal om informationsutbyte inom ramen för EG-fördraget, och vars allmänna överväganden kan överföras på EKSG-fördraget, att ett sådant avtal strider mot konkurrensbestämmelserna när systemet för utbyte av information på ett skadligt sätt påverkar eller undanröjer graden av osäkerhet om den ifrågavarande marknadens funktion och följaktligen begränsar konkurrensen mellan företagen (se särskilt domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 90).

106 Kriterierna för samordning och samarbete som utgör konkurrensbegränsande samverkan förutsätter nämligen inte att någon verklig "plan" skall ha utarbetats, utan skall uppfattas mot bakgrund av vad som avses med konkurrens i EG- och EKSG-fördragens bestämmelser. Enligt fördragen skall varje ekonomisk aktör självständigt definiera den politik som den avser att följa på den gemensamma

marknaden och de villkor som den avser att reservera för sina kunder (domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 86 och där angiven rättspraxis).

107 Även om det är riktigt att detta krav på självständighet inte utesluter att aktörerna har rätt att rationellt anpassa sig till det konstaterade uppträdandet eller förutse sina konkurrenters uppträdande, hindrar det emellertid strikt att det förekommer direkt eller indirekt kontakt mellan sådana aktörer, vilken har till syfte eller resultat att utmynna i konkurrensvillkor som inte motsvarar de normala villkoren på marknaden i fråga med beaktande av de tillhandahållna produkternas eller tjänsternas beskaffenhet, hur betydelsefulla och hur många företagen var och nämnda marknads volym (domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen, punkt 87 och där angiven rättspraxis).

108 Domstolen bekräftade i punkterna 88—90 i domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen det allmänna antagande som förstainstansrätten stödde sig på i sitt resonemang, nämligen att

— de ekonomiska aktörernas marknadskännedom på en verkligt konkurrensbetonad marknad i princip kan bidra till en hårdare konkurrens mellan leverantörerna, eftersom den omständigheten att en ekonomisk aktör tar hänsyn till den information om marknadens funktion som han har tillgång till tack vare systemet om utbyte av information för att anpassa sitt uppträdande på marknaden i ett sådant fall, med beaktande av utbudets splittrade karaktär, inte kan minska eller undanröja de övriga ekonomiska aktörernas osäkerhet i dess helhet vad gäller förutsebarheten av deras konkurrenters uppträdande, men

— utbytet av information om marknaden på en starkt koncentrerad oligopolistisk marknad, såsom marknaden i fråga, kan emellertid göra det möjligt för företagen att få kännedom om sina konkurrenters marknadsställning och kommersiella strategi och således på ett påtagligt sätt påverka den konkurrens som förekommer mellan de ekonomiska aktörerna.

109 Domstolen påpekade vidare i punkt 89 i domen i det ovannämnda målet Deere mot kommissionen att förstainstansrätten borde ha beaktat att den information som utbytet avsåg var hemlig och detaljerad, att den lämnades regelbundet och att informationen endast var ämnad för företag som deltar i utbytet, med uteslutande av deras konkurrenter och konsumenterna.

110 Domstolen påpekar i fråga om fastställandet av att stålbalksmarknaden i föreliggande fall hade en oligopolstruktur, endast att det var fråga om en bedömning av de faktiska omständigheterna, vilken enligt de skäl som anges i punkt 65 i föreliggande dom inte omfattas av domstolens kontroll inom ramen för ett överklagande.

111 Med hänsyn till den rättspraxis som angivits i punkterna 105—109 i föreliggande mål och med beaktande av de olika konstateranden som förstainstansrätten gjorde i punkterna 383—390 i den överklagade domen, av vilka det framgår att de ifrågavarande systemen för informationsutbyte minskade osäkerheten angående marknadens funktion, fann förstainstansrätten på goda grunder i punkt 391 i samma dom att dessa system klart påverkade självständigheten i deltagarnas beslut. Med hänsyn till vad som slagits fast i punkterna 392—396 i nämnda dom hade förstainstansrätten fog för sitt konstaterande i punkt 397 i samma dom att självständigheten i beslut som fattas av de företag som deltog i systemet klart hade minskat.

112 Det var således med rätta som förstainstansrätten slog fast att överenskommelsen om informationsutbyte utgjorde en självständig överträdelse.

113 Av ovanstående framgår att den tredje grundens andra del inte kan godtas.

114 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall på den tredje grunden.

Den fjärde grunden

115 I den fjärde grunden görs gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 77—103 i den överklagade domen pröva och avfärda argumenten om att kommissionen åsidosatte klagandens rätt till försvar under det administrativa förfarandet.

116 Inom området för begäran om tillgång till handlingar skall enligt klaganden nedanstående kriterier beaktas i enlighet med den rättspraxis som fastställts i dom av den 29 juni 1995 i målen T-30/91, T-31/91 och T-32/91, Solvay mot kommissionen (REG 1995, s. II-1775, s. II-1821 och s. II-1825), och i målen T-36/91 och T-37/91, ICI mot kommissionen (REG 1995, s. II-1847 och s. II-1901):

— Arten av den kritik som kommissionen riktar mot ett företag.

— Principen enligt vilken det inte åvilar kommissionen att avgöra vilka handlingar som faktiskt eller potentiellt är viktiga för att företaget skall kunna försvara sig mot denna kritik.

— Principen om jämlikhet i medel, vilken innebär att företaget har tillgång till samma uppgifter som kommissionen.

117 Klaganden har gjort gällande att i det förevarande fallet har många handlingar och vittnesmål angående GD III:s roll gjorts tillgängliga under det rättsliga förfarandet. Dessa handlingar hade emellertid varit relevanta för klagandens försvar redan under det administrativa förfarandet.

118 Klaganden har även gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning i sin bedömning att kommissionens undersökning rörande dess egen roll uppfyllde tillämpliga krav på förfarandet. Förstainstansrätten har bland annat motsagt sig själv genom att påstå att handlingarna rörande kommissionens interna undersökning inte var relevanta för klagandens försvar under det administrativa förfarandet, samtidigt som den förordnade om att dessa handlingar skulle inges under det rättsliga förfarandet och åberopade dem på flera ställen i den överklagade domen.

119 Klaganden har vidare gjort gällande att i motsats till vad förstainstansrätten har påstått i punkt 101 i den överklagade domen garanteras företagens processuella rättigheter inte i tillräcklig mån av deras möjlighet att väcka talan vid förstainstansrätten.

120 Klaganden har i detta sammanhang gjort gällande att punkt 320 i den överklagade domen, i vilken förstainstansrätten förkastade klagandens argument att kommissionen kände till och tolererade harmoniseringen av strukturen och priserna på tilläggen, står i strid med punkt 558 i denna dom, i vilken det på

grundval av en handling som upprättats av kommissionen angavs att kommissionen faktiskt kände till den praxis som bestod i harmoniseringen av de så kallade "extras". Enligt klaganden kunde förstainstansrätten bara bedöma frågan genom att förordna om åtgärder för bevisupptagning och därvid granska samtliga relevanta handlingar och inte bara vissa av handlingarna.

121 Kommissionen har hävdat att den rättspraxis som klaganden har åberopat rör handlingar som fanns i kommissionens besittning, medan de handlingar som klaganden avsåg i sitt överklagande utgjorde interna handlingar hos kommissionen, det vill säga handlingar som den inte är skyldig att lämna ut till företag som är föremål för undersökning.

122 Kommissionen har påpekat att klaganden inte har förklarat på vilket sätt de argument som klaganden framförde under det administrativa förfarandet hade kunnat underbyggas om klaganden hade haft tillgång till handlingarna i fråga. I synnerhet har klaganden inte angett vilken handling som hade kunnat stödja dess uppfattning.

123 Vad gäller handlingarna rörande kommissionens interna undersökning, har densamma gjort gällande att det inte föreligger någon motsägelse i att förstainstansrätten fastställde vägran att lämna tillgång till handlingarna i fråga under det administrativa förfarandet och den omständigheten att förstainstansrätten förordnade om att dessa handlingar skulle inges under domstolsförfarandet. Dessa handlingar utgjorde nämligen inte bevisning som kommissionen avsåg att använda mot ett av de berörda företagen. Dessutom konstaterade förstainstansrätten att kommissionen i vederbörlig ordning hade beaktat nämnda företags yttranden under undersökningen.

124 Angående harmoniseringen av tilläggspriser har kommissionen anfört att klaganden försöker att förmå domstolen att på nytt pröva de faktiska

omständigheterna som bedömts av förstainstansrätten. Med hänsyn till den noggranna bedömning av bevisningen och parternas rättsliga argument som förstainstansrätten gjort, anser kommissionen att den omständigheten att förstainstansrätten inte har förordnat om ytterligare åtgärder för bevisupptagning inte kan betraktas som ett åsidosättande av rätten till försvar.

Domstolens bedömning

125 Domstolen erinrar om att tillgången till handlingarna i konkurrensärenden bland annat har till syfte att göra det möjligt för mottagarna av ett meddelande om anmärkningar att få kännedom om den bevisning som återfinns i kommissionens akt så att de, på grundval av denna bevisning, kan uttala sig om kommissionens slutsatser i meddelandet om anmärkningar (dom av den 8 juli 1999 i mål C-51/92 P, Hercules Chemicals mot kommissionen, REG 1999, s. I-4235, punkt 75 och där angiven rättspraxis, och domen i det ovannämnda målet Limburges Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 315).

126 Rätten till insyn i kommissionens akt syftar således till att garantera att rätten till försvar kan utövas på ett ändamålsenligt sätt (se domen i det ovannämnda målet Hercules Chemicals mot kommissionen, punkt 76), en rättighet som inte bara hör till gemenskapsrättens grundläggande principer utan även föreskrivs i artikel 6 i Europakonventionen (domen i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 316).

127 Ett åsidosättande av rätten till insyn i kommissionens akt under det förfarande som leder fram till ett beslut kan i princip utgöra grund för ogiltigförklaring av detta beslut då beslutet innebär att det berörda företagets rätt till försvar har åsidosatts (domarna i de ovannämnda målen Hercules Chemicals mot kommissionen, punkt 77, och Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 317).

128 I så fall kan åsidosättandet inte ställas till rätta genom att det berörda företaget senare, i en rättegång rörande ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet, får ta del av handlingarna i fråga. Om företaget får ta del av handlingarna i detta skede, är det berörda företaget inte skyldigt att bevisa att kommissionens beslut skulle ha fått ett annat innehåll om företaget hade haft tillgång till de handlingar som inte lämnades ut, utan företaget är endast skyldigt att bevisa att det kunde ha använt nämnda handlingar för sitt försvar (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Hercules Chemicals mot kommissionen, punkterna 78, 80 och 81, och Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 318).

129 Domstolen påpekar att i förevarande fall ingår de handlingar som klaganden avser i den fjärde grunden inte i den akt som kommissionen upprättat i syfte att utreda om konkurrensreglerna har överträtts, utan de utgör interna handlingar vid kommissionen som till sin art är hemliga.

130 Trots att dessa handlingar är hemliga har förstainstansrätten med rätta kontrollerat huruvida vägran att inte lämna ut dem till klaganden var motiverad och huruvida det varit till skada för klagandens försvar. Det var således med rätta som förstainstansrätten kontrollerade huruvida de omtvistade handlingarna hade kunnat vara viktiga för klaganden försvar.

131 I punkt 100 i den överklagade domen, konstaterade förstainstansrätten att kommissionens interna handlingar uppenbarligen inte utgjorde något bevis till klagandens försvar. Det framgår således inte av de handlingar som klaganden har hänvisat till i sitt överklagande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättslig bedömning eller missförstått de faktiska omständigheterna eller bevisningen genom att slå fast att det inte fanns några omständigheter som gynnade klaganden i dessa handlingar. I dessa handlingar beskrivs nämligen allmänna tendenser på stålmarknaden, men de visar inte på något sätt att tjänstemän vid GD III skulle ha känt till och ännu mindre uppmuntrat det rättsstridiga uppträdande som lagts klaganden till last.

132 I motsats till vad klaganden har påstått kan man av det förhållandet att förstainstansrätten vidtog åtgärder för bevisupptagning inte dra någon slutsats beträffande betydelsen av de ifrågavarande handlingarna för klagandens försvar under det administrativa förfarandet. Inte heller de olika hänvisningarna till dessa handlingar i den överklagade domen visar att de skulle ha kunnat haft en sådan betydelse.

133 I förevarande fall har förstainstansrätten i punkt 97 i den överklagade domen konstaterat att de berörda företagen hade kunnat översända de handlingar som de innehade och som påstods vara till deras försvar i samband med svaret på meddelandet om anmärkningar. Klaganden har inte ifrågasatt denna bedömning.

134 Eftersom den information som fanns i de omtvistade handlingarna hade kunnat erhållas från andra källor, däribland klagandens egna uppgifter, kan det, såsom generaladvokaten med rätta har påpekat i punkterna 43—45 i sitt förslag till avgörande, inte med giltig verkan göras gällande att tillgången till kommissionens handlingar var nödvändig eller ens viktig för klagandens försvar under det administrativa förfarandet.

135 Härav följer att argumentet att rätten till försvar åsidosatts på grund av att tillgång vägrats till kommissionens handlingar under det administrativa förfarandet inte kan godtas.

136 Vad gäller klagandens argument angående överenskommelserna om harmoniseringen av strukturen och pristilläggen, är det tillräckligt att konstatera att det riktar sig mot förstainstansrättens bevisprövning och, såsom det har erinrats om i punkt 65 i förevarande dom, att en sådan bedömning i princip inte omfattas av domstolens prövning.

137 Vad gäller frågan huruvida förstainstansrätten var skyldig att förordna om att ytterligare handlingar skulle inges, hänvisar domstolen till den princip som det har erinrats om i punkt 67 i förevarande dom. Med hänsyn till att förstainstansrätten hade tillgång till handlingar som den ansåg utgjorde ett fullgott bevis, fanns det inte någon anledning att vidta ytterligare åtgärder för bevisupptagning om rätten fann att en sådan åtgärd inte var nödvändig för att bevisa sanningen.

138 Följaktligen kan den fjärde grunden till viss del inte upptas till prövning och i övrigt inte läggas till grund för ett bifall av överklagandet.

Den femte grunden

139 I den femte grunden, som är uppdelad i två delgrunder, görs det gällande att artikel 15 i EKSG-fördraget har tillämpats felaktigt vad gäller motiveringen av bötesbeloppet i det omtvistade beslutet.

Den femte grundens första del

140 I den femte grundens första del har klaganden riktat kritik mot punkterna 629 och 630 i den överklagade domen. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att slå fast att avsaknaden i det omtvistade beslutet av särskilda uppgifter avseende beräkningen av bötesbeloppet inte utgör något åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 15 i EKSG-fördraget som kan användas som skäl för att helt eller delvis ogiltigförklara det fastställda bötesbeloppet.

141 Kommissionen har gjort gällande att klaganden inte har ifrågasatt punkterna 624 och 625 i den överklagade domen, vilka är de enda punkter som innehåller förstainstansrättens bedömning. De andra punkterna i denna dom rörande motiveringen av böterna måste anses ha tillkommit i fullständighetens intresse. Enligt kommissionen innebär det att även om domstolen anser att de andra punkterna är felaktiga, skall den överklagade domen inte upphävas med mindre den anser att dessa punkter innehåller väsentliga delar av förstainstansrättens resonemang.

142 Kommissionen har påpekat att förstainstansrätten ansåg att det var önskvärt, men inte nödvändigt ur rättslig synvinkel, att ange hur böterna beräknas i det beslut varigenom böterna påförs. Kommissionen har även påpekat att den efter det omtvistade beslutet har antagit riktlinjer för beräkning av böter.

143 I repliken har klaganden hävdat att det var tack vare de kompletterande uppgifter som kommissionen lämnade som det var möjligt att upptäcka de fel som kommissionen begått vid beräkningen av de böter som påförts klaganden, vilket framgår av punkterna 690 och 691 i den överklagade domen. Klaganden har vidhållit att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att slå fast att skyldigheten att motivera bötesbeloppet i det omtvistade beslutet inte hade åsidosatts.

Domstolens bedömning

144 Domstolen erinrar om att det följer av artikel 15 första stycket i EKSG-fördraget att ”[k]ommissionens beslut, rekommendationer och yttranden skall vara motiverade och hänvisa till de yttranden som kommissionen skall inhämta”.

145 Enligt fast rättspraxis har skyldigheten att motivera ett individuellt beslut till syfte att göra det möjligt för EG-domstolen att pröva beslutets lagenlighet och att ge den berörde de upplysningar som är nödvändiga för att denne skall kunna bedöma om beslutet är välgrundat eller om det eventuellt är behäftat med ett sådant fel att det är möjligt att ifrågasätta dess giltighet. Omfattningen av denna skyldighet beror på den ifrågavarande rättsaktens art och på det sammanhang i vilket den antagits (dom av den 7 april 1987 i mål 32/86, Sisma mot kommissionen, REG 1987, s. 1645, punkt 8).

146 I förevarande mål fann förstainstansrätten på goda grunder, i punkt 624 i den överklagade domen, att det i punkterna 300—312, 314 och 315 i skälen till det omtvistade beslutet finns en tillräcklig och relevant redogörelse för de faktorer som beaktades vid den generella bedömningen av hur allvarliga de olika åberopade överträdelserna var.

147 I punkt 300 i skälen till det omtvistade beslutet erinras nämligen om hur allvarliga överträdelserna varit, och där anges också de omständigheter som tagits i beaktande vid fastställandet av böterna. Sålunda beaktades i nämnda skäl, i punkt 301, den ekonomiska situationen för stålindustrin. I punkterna 302—304 beaktades den ekonomiska inverkan av överträdelserna. I punkterna 305—307 beaktades omständigheten att man inom åtminstone vissa företag kände till att dessa företags beteende stred eller hade kunnat strida mot artikel 65 i EKSG-fördraget. Hänsyn togs i punkterna 308—312 till de missförstånd som kunnat uppstå under krissystemet, och i punkt 316 beaktades överträdelsernas varaktighet. Det omtvistade beslutet visar dessutom i detalj hur varje företag har deltagit i respektive överträdelse.

148 Det skall konstateras att uppgifterna i det omtvistade beslutet gav det berörda företaget kännedom om motiven för den vidtagna åtgärden, så att det kunde göra sina rättigheter gällande, och gemenskapsdomstolen kan genom uppgifterna utöva sin kontroll av att nämnda beslut är lagenligt. Härav följer att förstainstansrätten inte åsidosatte artikel 15 i EKSG-fördraget när den fann att nämnda beslut var tillräckligt motiverat i fråga om fastställelsen av bötesbeloppet.

149 Domstolen erinrar, i fråga om angivelsen av sifferuppgifter avseende metoden för beräkning av böterna, om att hur användbara och önskvärda sådana uppgifter än må vara är de inte oundgängliga med hänsyn till skyldigheten att motivera ett beslut varigenom böter påförs. Det skall därvid betonas att kommissionen under alla omständigheter självfallet inte skulle kunna avsäga sig sin befogenhet att göra skönsmässiga bedömningar genom att uteslutande och rutinmässigt hänvisa till matematiska formler (dom av den 16 november 2000 i mål C-291/98 P, Sarrió mot kommissionen, REG 2000, s. I-9991, punkterna 75—77, och domen i det ovannämnda målet Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mot kommissionen, punkt 464).

150 Endast förhållandet att ingivandet av dessa sifferuppgifter gjorde det möjligt att upptäcka vissa fel i beräkningen är inte tillräckligt för att motiveringen i det omtvistade beslutet skall anses otillräcklig, eftersom gemenskapsdomstolen inom ramen för sin prövning av ett sådant beslut kan förordna om att alla uppgifter som den anser nödvändiga skall inges. Det är ostridigt att förstainstansrätten i förevarande fall från kommissionen begärde och erhöll samtliga sifferuppgifter som gjorde det möjligt att göra en noggrann granskning av böternas beräkningssätt.

151 Av dessa överväganden följer att den femte grundens första del inte kan godtas.

Den femte grundens andra del

152 Klaganden har i den femte grundens andra del hävdat att punkt 676 i den överklagade domen, i vilken förstainstansrätten har fastställt att "det inte [kan] vara fråga om ett eventuellt missförstånd rörande betydelsen av artikel 65.1 i fördraget", står i strid med punkterna 658 och 659 i denna dom, i vilka förstainstansrätten har konstaterat att GD III införde en viss tvetydighet i begreppet "den normala konkurrensen" i den mening som avses i denna bestämmelse i EKSG-fördraget. Klaganden anser att förstainstansrätten borde ha nedsatt bötesbeloppet ytterligare mot bakgrund av bedömningen att kommissionen hade infört en viss tvetydighet vid tolkningen av denna bestämmelse. Förstainstansrättens vägran att godta att klaganden kunde åberopa förmildrande

omständigheter grundas på en motsägelsefull motivering som gör en ogiltigförklaring av den överklagade domen berättigad.

153 Kommissionen anser att det inte finns någon motstridighet i den överklagade domen vad gäller tolkningen av "den normala konkurrensen" i samband med förstainstansrättens konstaterande att de berörda företagen avsiktligt dolt den verkliga karaktären och den verkliga omfattningen av kontakterna mellan företagen, och med hänsyn till den omständigheten att företagen hade kunnat vända sig till GD IV (Generaldirektorat konkurrens) vid kommissionen om de hade hyst minsta tvivel om lagenligheten av dessa kontakter. En ytterligare nedsättning av bötesbeloppet i detta avseende är inte motiverad.

Domstolens bedömning

154 Domstolen påpekar att denna delgrund rör frågor som redan har besvarats inom ramen för prövningen av den tredje grundens första del i punkterna 77—83 i förevarande dom.

155 Av ovanstående följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den femte grunden.

Den sjätte grunden

156 Klaganden har hävdat att förstainstansrätten inte har utövat den behörighet att pröva och ogiltigförklara det omtvistade beslutet som följer av artikel 33 i

EKSG-fördraget på ett korrekt sätt. Förstainstansrätten ogiltigförklarade inte artikel 1 i beslutet, av vilken det framgår att klaganden även har begått överträdelser av artikel 65.1 i det fördraget före den 1 juli 1988, trots att den i punkt 524 i den överklagade domen slog fast att "kommissionen har fastställt att klaganden före den 1 juli 1988 inte har begått överträdelser inom ramen för stålbalkskommissionens verksamhet".

157 Kommissionen har påpekat att den enda överträdelse som begåtts före den 1 juli 1988, och som faktiskt har lagts klaganden till last i det omtvistade beslutet, är den som består i att ha deltagit i en överenskommelse i syfte att höja priserna i Frankrike och Tyskland, vilken behandlas i punkt 224 i motiven till detta beslut. Förstainstansrätten fann därvid i punkt 170 i den överklagade domen att klagandens deltagande i nämnda överenskommelse inte hade styrkts.

158 Kommissionen har hävdat att under alla omständigheter påfördes klaganden inga nya böter för överträdelser som begåtts före den 1 juli 1988.

159 I repliken har klaganden gjort gällande att den motivering som åberopats av kommissionen inte motiverar en vägran att ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet såvitt avser överenskommelsen i syfte att höja priserna i Frankrike och Tyskland.

Domstolens bedömning

160 Det kan i enlighet med generaladvokatens påpekande i punkt 114 i hans förslag till avgörande konstateras att artikel 1 i det omtvistade beslutet hänvisar till en

överträdelseperiod som inte omfattar tiden före den 1 juli 1988. Det är i detta avseende ostridigt att klaganden inte påfördes några böter för denna period.

161 Härav följer att förstainstansrätten inte kunde ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet för överenskommelser som träffats före den 1 juli 1988.

162 Vad gäller punkt 224 i motiven till det omtvistade beslutet, räcker det att påpeka att denna punkt inte påverkade beslutsdelen, och förstainstansrätten behövde således inte ogiltigförklara denna punkt särskilt. Klagandens intressen säkerställdes i tillräcklig mån genom att förstainstansrätten i punkt 170 i den överklagade domen konstaterade att klagandens deltagande i överenskommelsen i syfte att höja priserna i Tyskland och Frankrike inte hade styrkts.

163 Av dessa omständigheter följer att förstainstansrätten inte gjorde någon felaktig rättstillämpning genom att inte ogiltigförklara artikel 1 i det omtvistade beslutet för tiden före den 1 juli 1988.

164 Av detta följer att överklagandet inte kan vinna bifall på den sjätte grunden.

165 Av vad anförts följer att överklagandet skall ogillas.

Rättegångskostnader

166 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta

rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat att klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna och klaganden har tappat målet, skall den ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Corus UK Ltd skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Wathelet Edward La Pergola

Jann von Bahr

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 2 oktober 2003.

R. Grass M. Wathelet

Justitiesekreterare Ordförande på femte avdelningen